

Antoni Clapés

Va fer-se d'or, el silenci, cap al tard, amb l'arribada
del temps: s'abraçaven delitosament llums i
objectes en l'horitzó del visual.

Cauen tantes gotes de pluja damunt els llambordins
de la plaça com llàgrimes revénen als ulls, plens
d'enyor.

Escurço camins, assajo nous rums en aquest viatge
ple de paranys i falses aparences, efímer com foc
de joia i palla.

Desdic quan dic.

Ítaca —aleshores me n'adono— és a dins meu.

Ressonen passos damunt l'empedrat dur, lluent,
dels carrers, de la memòria, i bufa un levíssim
mestral que remou les cortines del record. T'espero.
Sí, t'espero a tu, paraula clavada, callígraf, per
escriure els noms del silenci.